

Čís. 16626.

Proti usnesení o návrhu na jmenování rozhodce soudem (§ 582, odst. 1, c. ř. s.) není dalšího opravného prostředku, ať jde o usnesení vyhovující návrhu, či o usnesení zamítající návrh.

Totéž platí, jde-li o rozhodčí řízení podle zákona o pojistné smlouvě (§ 11, odst. 2, zák. č. 501/1917 ř. z. a § 11, odst. 2, zák. č. 145/1934 Sb. z. a n.), jestliže smluvci pověřili v pojistné smlouvě soud jmenováním rozhodce (vrchního rozhodce).

(Rozh. ze dne 12. ledna 1938, R I 1556/37.)

Srov. rozh. č. 3327, 3663 Sb. n. s.

Spořitelní a záloženský spolek, zapsané společenstvo s ručením omezeným v P., navrhl ustanovení rozhodce za Vzájemnou pojišťovnu pro N. W. soudem, ježto pojišťovna odepřela sama jmenovati za sebe rozhodce a podle ustanovení čl. 22, odst. 2, všeobecných pojistných podmínek má jen tehdy, neustanoví-li si jeden ze smluvců do 8 dnů po písemném vyzvání druhým smluvcem pro sebe rozhodce, jmenovati rozhodce na návrh druhého smluvce soud první stolice, v jehož obvodu jest místo škody. Soud první stolice zamítl návrh. Rekursní soud vyhověl návrhu a uložil prvnímu soudu, aby zařídil, co jest nutné k jmenování rozhodce.

Nejvyšší soud odmítl dovolaci rekurs pojišťovny.

Důvody:

Podle § 582, odst. 2, c. ř. s. nemůže býti odporováno opravným prostředkem usnesení učiněnému o návrhu podle § 582, odst. 2, c. ř. s. Že tím jest míněno jakékoliv usnesení, ať návrhu vyhovující, či návrh zamítající, bylo vyloženo již v rozhodnutí č. 3663 Sb. n. s. Že toto ustanovení platí i pro rozhodčí řízení podle zákona o pojistné smlouvě, plyne z § 11, odst. 2, zák. č. 501/1917 ř. z. a z § 11, odst. 2, zák. č. 145/1934 Sb. z. a n. (srov. též rozhodnutí č. 3327 Sb. n. s.).

Podle § 585 c. ř. s. nemá ovšem ustanovení § 582 c. ř. s. platnosti tehdy, když smluvci ustanovili ve smlouvě o rozsudím nebo v písemném ujednání později učiněném něco jiného. To znamená, že smluvci mohou ve smlouvě pověřiti jmenováním rozhodce nebo vrchního rozhodce někoho jiného nežli soud a že si tudíž rozhodčí řízení mohou upravití libovolně v tomto směru. Jestliže však neustanovili o tom nic ve smlouvě anebo jestliže pověřili ve smlouvě jmenováním rozhodce soud, pak se musí co do nepřipustnosti opravných prostředků podříditi zákonnému ustanovení § 582, odst. 2, c. ř. s., poněvadž tu jde o řízení soudní, jehož úprava je stanovena přímo zákonem a nepodléhá proto smluvní volnosti stran. V souzeném případě převzaly všeobecné pojistné podmínky v čl. 22, odst. č. 2, v podstatě ustanovení § 582, odst. 1, c. ř. s. a musí

se proto smluvci podříditi předpisu § 582, odst. 2, c. ř. s. o výluce opravného prostředku, byť dotčený předpis smluvně výslovně nepřevzali. Je proto v souzeném případě jakýkoliv opravný prostředek proti výroku vydanému soudem podle čl. 22, odst. 2, všeobecných pojistných podmínek a § 582, odst. 2, c. ř. s. nepřípustný a bylo proto dovolací rekurs podle § 526, odst. 2, c. ř. s. odmítnouti.

Čís. 16627.

Pachtýř, který podle smlouvy měl platiti ze svého veškeré výdaje spojené s provozem biografu (půjčovné za filmy, pojistné za osoby v biografu zaměstnané) tak, aby licencionáři (propachtovateli) nevznikly žádné výlohy z provozu biografu, neodpovídá za náklady vzešlé vymáháním dotčených pohledávek vůči licencionáři, který neplnil zákonnou anebo smluvní povinnost vůči třetím osobám, nebylo-li dokázáno, že pachtýř sám zavinil a způsobil na straně licencionáře takový finanční stav, který by mu znemožňoval řádné uspokojení závazku vůči třetím osobám.

Totéž platí v poměru mezi pachtýřem a podpachtýřem biografu, nahradil-li pachtýř propachtovateli částky, které on sám vynaložil.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1938, Rv I 1532/36.)

Žalovaný Antonín Z. najal od žalujícího spolku smlouvou ze dne 10. června 1931 biograf »H.« Žalobce sám převzal provoz uvedeného biografu od Svazu invalidů v P., který byl licencionářem. Druhá žalovaná Františka Z. jako náměstkyně licencionáře přistoupila k dohodě mezi Antonínem Z. a žalobcem jako spoluzavázaná. Třetí žalovaný Dr. Stanislav K. přistoupil k závazkům manželů Z-ových jako rukojmí. Žalovaní nezaplatili včas všeobecnému pensijnímu ústavu pojistné 2.356 Kč 70 h, připadající na M-ovou, zaměstnanou v dotčeném biografu, nýbrž zaplatili žalobci uvedenou částku teprve za sporu. Dále uznali a žalujícímu spolku za sporu zaplatili dluh 515 Kč, půjčovné za film »Nepřítel«, který byl hrán v biografu H. Tvrdě, že podle smlouvy mezi žalobcem a licencionářem (Svazem invalidů v P.) ze dne 15. září 1930 byl žalobce povinen zaplatiti útraty vzniklé vymáháním dlužného pojistného a poplatku za půjčení filmu »Nepřítel«, domáhá se žalobce na žalovaných zaplacení 2.870 Kč s přísl. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. **Důvody:** Jádrem sporu záleží v rozřešení otázky, přísluší-li žalujícímu spolku nárok na náhradu výloh vzešlých vymáháním pojistného 2.356 Kč a půjčovného za film 515 Kč. Je nesporno, že výměr úřadovny A Všeobecného pensijního ústavu v P. z 16. května 1933 o předpisu pojistného stal pravoplatným, ježto proti němu nebyly podány opravné prostředky. Podle žalobcova přednesu uznali žalovaní svou povinnost zaplatiti dlužné pojistné. Z toho, co uvedeno, plyne, že spor vedený mezi Svazem invalidů v P. a žalobcem o 2.656 Kč 70 h byl zbytečný; když žalující spolek podle úmluvy se Svazem invalidů byl zavázán zaplatiti dlužné